

ВІДМЕЖУВАННЯ ЗАКОННОЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ЕЛЕКТРОННОЇ КОМЕРЦІЇ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ ВІД ФІНАНСУВАННЯ НЕЗАКОННОЇ (ПРОТИПРАВНОЇ) ДІЯЛЬНОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ

DISTINGUISHING LEGITIMATE BUSINESS E-COMMERCE ON THE INTERNET FROM FINANCING ILLEGAL (UNLAWFUL) ACTIVITIES AND THE SPECIFICS OF JUDICIAL PROCEEDINGS

Воробей П.А., д.ю.н., професор

Вільгушинський М.Й., д.ю.н., професор, Заслужений юрист України

Камінський П.В., д.філос. в гал. права

Бровченко К.М., аспірант кафедри кримінального права, процесу та криміналістики

Київський університет інтелектуальної власності та права

У вказаній статті аналізуються відмежувальні складові законної господарської комерції електронної комерції в мережі Інтернет від фінансування незаконної (протиправної) діяльності та вказується на особливості судового розгляду. Приділяється увага проблемам сучасного права, пов'язаних насамперед, зі зміною сучасних поглядів на їх роль, обумовлених формуванням основ інформаційного суспільства та впливом сучасних наукових досягнень. Акцентується увага на існуванні суспільних відносин інтелектуальної власності, що виникають із приводу виготовленого продукту і визнання його власністю. Вказується на порядок банківських послуг, випуск і обіг електронних грошей, здійснення переказів коштів, які не є предметом правового регулювання Закону України «Про електронну комерцію». Наголошується на тому, що в практичній діяльності ще достатньо випадків порушення закону про кримінальну відповідальність в сфері інтелектуальної власності за незаконне (протиправне) фінансування господарської електронної комерції. Вона здійснюється відповідно до положень Конституції України, законів України, міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України та інших нормативно-правових актів, прийнятих відповідно до них.

Підкреслюється, що фінансування незаконної (протиправної) діяльності йдеться не лише в сфері інтелектуальної власності, але й в інших нормах закону про кримінальну відповідальність (ст. ст. 110-2, 159-1, 176, ч. 3 ст. 260, 447 КК України). Приділяється увага проблемі існування Інтернет-піратства у сфері авторського права і (або) суміжних прав. Вказується на те, що піратський веб-сайт, це сайт, який порушує авторське право та суміжні права з використанням мережі Інтернет. Через такий сайт може фінансуватися незаконна (протиправна) діяльність. Надається роз'яснення особливостей судового розгляду кримінальних проваджень по вказаній категорії.

Ключові слова: Законна господарська електронна комерція, фінансування незаконної (протиправної) діяльності, авторське право і суміжні права, кримінальне процесуальне законодавство, судовий розгляд, судова практика, Інтернет-піратство, інтелектуальна власність, правозастосування, кримінальна відповідальність, електронна торгівля, правовідносини, кримінально-правові.

This article deals with the distinguishing elements of lawful commercial e-commerce on the Internet from the financing of illegal (unlawful) activities and highlights the specific features of judicial proceedings in such cases. Attention is paid to contemporary legal issues primarily related to evolving perceptions of law's role, driven by the formation of the information society and the impact of modern scientific advancements. The article emphasizes the existence of social relations involving intellectual property that arise in connection with the production of a product and its recognition as property. It outlines the procedures related to banking services, the issuance and circulation of electronic money, and the transfer of funds, which are not subject to legal regulation under the Law of Ukraine «On Electronic Commerce». The article stresses that in practice, numerous cases of violations of criminal law concerning intellectual property rights still occur, particularly involving the illegal (unlawful) financing of commercial e-commerce. Such activities are carried out in accordance with the Constitution of Ukraine, the laws of Ukraine, international treaties approved by the Verkhovna Rada of Ukraine, and other regulatory legal acts adopted pursuant to them.

It is emphasized that the financing of illegal (unlawful) activities occurs not only in the sphere of intellectual property, but also under other provisions of criminal law (Articles 110-2, 159-1, 176, Part 3 of Article 260, and Article 447 of the Criminal Code of Ukraine). The article also addresses the issue of Internet piracy in the field of copyright and/or related rights. It is noted that a pirate website is one that violates copyright and related rights through the use of the Internet, and such sites may serve as a means of financing unlawful activities. The article provides clarification regarding the specifics of judicial proceedings in criminal cases of this category.

Key words: lawful commercial e-commerce, financing of illegal (unlawful) activities, copyright and related rights, criminal procedural legislation, judicial proceedings, court practice, Internet piracy, intellectual property, law enforcement, criminal liability, electronic trade, legal relations, criminal law.

Метою дослідження є спроба більш ґрунтовно проаналізувати відмінність законної господарської комерції електронної комерції в мережі Інтернет від фінансування незаконної (протиправної) діяльності та вказати на особливості судового розгляду кримінальних проваджень цієї категорії.

Задачі дослідження: Відмежувати законну господарську комерцію в мережі інтернет від фінансування незаконної (протиправної) діяльності та вказати на особливості судового розгляду кримінальних проваджень щодо фінансування незаконної (протиправної) діяльності та інших кримінальних правопорушень, які полягають на авторське право і суміжні права. Дослідження законодавства про кримінальну відповідальність по вказаній проблематиці та вдосконалення кримінально – правового

та кримінально процесуального законодавства у сфері інтелектуальної власності.

Стан дослідження. Важливими і ключовими питаннями правозастосування в сфері інтелектуальної власності є правильна кваліфікація протиправних дій з боку особи (осіб), які порушують авторське право і суміжні права. Відмінність законної господарської електронної комерції в мережі Інтернет від фінансування незаконної (протиправної) діяльності не були предметом ґрунтовних наукових досліджень, а тому потребують подальших наукових розробок. Вітчизняне законодавство про кримінальну відповідальність вдосконалюється і виникає потреба у вдосконаленні механізму регулювання суспільних відносин в сфері господарської електронної комерції

в мережі Інтернет та забезпечення кримінально-правової охорони авторських і суміжних прав.

Виклад основного матеріалу. До числа найбільш важливіших і ключових питань відносяться проблеми виникнення, природи та сутності інформації, її вплив на людину і суспільство, проходження інформатизації через призму соціального піднесення, політико-правових та соціальних процесів.

В таких умовах виникають нові сучасні проблеми у розумінні сучасного права та соціального управління, пов'язані насамперед, зі зміною сучасних поглядів на їх роль, обумовлених формуванням основ інформаційного суспільства та впливом сучасних досягнень науки і техніки.

Основними суспільними відносинами інтелектуальної власності є відносини, що виникають із приводу виготовленого продукту і визнання його чиєюсь власністю.

Інтелектуальну власність неможливо утримати фізично на відміну від власності матеріальної. Творчість людини – це унікальне природне явище, цінність, благо, що має як внутрішній так і зовнішній зміст, адже без його зовнішнього закріплення, неможливо побачити цей результат творчої діяльності людини. З іншого боку, будь-яка талановита людина без зовнішнього оформлення її творчого результату (книги, художні, музичні та інші витвори) залишиться талановитою де-факто. Результати творчої діяльності можуть бути скопійовані, відображені та спотворені.

Слід зазначити, що право інтелектуальної власності не є суто похідним від права власності. В цьому головна проблема сучасного розуміння відносин, пов'язаних з реалізацією прав інтелектуальної власності. До об'єктів права інтелектуальної власності не може бути застосована право «володіння», що є одним з трьох головних прав у розумінні права власності. Об'єктом права інтелектуальної власності є оригінальна думка, ідея, погляд, які виражені у певній матеріальній формі, а не просто річ, як носій інформації (компакт-диск, флешка, книга тощо) [1, с. 10]. Велика кількість відносин у сфері інтелектуальної власності проходить через призму законної господарської електронної комерції в мережі Інтернет (оплата за рекламні послуги, за наданий графік тощо), оскільки це набагато зручніше, швидше та доступніше. Разом з тим, є ще достатньо випадків порушення закону про кримінальну відповідальність в сфері інтелектуальної власності за незаконне (протиправне) фінансування господарської електронної комерції. У зв'язку з цим, виникає логічне і своєчасне питання, чим відрізняються такі види діяльності?

Законна господарська електронна комерція в мережі Інтернет здійснюється відповідно до положень Конституції України, Цивільного Господарського кодексів України, Законів України «Про електронну комерцію», «Про захист прав споживачів, про рекламу», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про захист інформації інформаційно телекомунікаційних системах», «Про телекомунікації», «Про електронний цифровий підпис», «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про захист персональних даних», міжнародних договорів України, згода на обов'язковість яких надана Верховною радою України, цього Закону та інших нормативно-правових актів прийнятих відповідно до них.

Порядок надання банківських послуг, випуск і обіг електронних грошей, здійснення переказів коштів не є предметом правового регулювання цього Закону і регулюється спеціальним законодавством. До послуг систем дистанційного обслуговування, випуску та обігу електронних грошей, страхування та інших послуг, щодо яких існує спеціальне законодавство, цей Закон застосовується лише в частині правочинів, вчинених в електронній формі, яка не суперечить спеціальному законодавству, що регу-

лює здійснення послуг із дистанційного обслуговування, випуск та обіг електронних грошей, страхування зокрема законом «Про електронний цифровий підпис», «Про платіжні системи та переказ коштів в Україні», «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», «Про банки і банківську діяльність» та «Про страхування».

Зокрема, відповідно до Закону України «Про електронну комерцію» від 3 вересня 2015 р. № 675-VIII (наразі в редакції 13.02.2020 р.); «електронна комерція» – це відносини, спрямовані на отримання прибутку, що виникають під час вчинення правочинів щодо набуття, зміни або припинення цивільних прав та обов'язків, здійснення дистанційно з використанням інформаційно телекомунікаційних систем, внаслідок чого в учасників таких відносин виникають права та обов'язки майнового характеру (п. 1 ст. 3); «електронна торгівля» – це господарська діяльність у сфері електронної купівлі – продажу, реалізації товарів дистанційними способом покупу шляхом вчинення електронних правочинів із використанням інформаційно – телекомунікаційних систем (п. 2 ст. 3) [2].

Поняття «законна господарська електронна комерція в мережі Інтернет (оплата за рекламні послуги, за наданий трафік тощо...)» важко відрізнити (співставити) з поняттям «фінансування незаконної (протиправної) діяльності», бо це неспіврозмірні, непорівнювані, не тотожні феномени. Окремо можна стверджувати, що законна господарська електронна комерція в мережі Інтернет є законною діяльністю, а фінансування незаконної (протиправної) діяльності – протизаконною, такою, що повинна отримати правову (у т.ч. кримінально – правову) оцінку.

Варто зазначити позицію судової практики щодо визнання законною діяльністю електронної комерції в мережі Інтернет за умови укладення електронних договорів.

Так, електронний договір, укладений шляхом обміну електронними повідомленнями, підписаний у порядку, визначеному статтею 12 Закону України «Про електронну комерцію», вважається таким, що за правовими наслідками прирівнюється до договору, укладеного у письмовій формі. Кожний примірник електронного документа з накладенням на нього підписом, визначеним статтею 12 цього Закону, є оригіналом такого документа.

При цьому принцип юридичної сили електронного правочину найбільш повно відображається у вимогах щодо форми правочину. Це підтверджується закріпленими на рівні міжнародних документів правовими нормами: частини першої статті 8 Конвенції ООН про використання електронних повідомлень у міжнародних договорах – повідомлення або договір не можуть бути позбавлені дійсності або позовної сили лише на тій підставі, що вони складені у формі електронного повідомлення; стаття 5 Типового закону про електронну торгівлю Комісії ООН з права міжнародної торгівлі – інформація не може бути позбавлена юридичної сили, дійсності або позовного захисту лише на тій підставі, що вона складена у формі повідомлення даних. Аналогічна норма міститься й у частині першій статті 8 Закону України «Про електронні документи та електронний документообіг»: юридична сила електронного документа не може бути заперечена виключно через те, що він має електронну форму.

Окрім того, слід зазначити, що безпосередньо про фінансування незаконної (протиправної) діяльності йдеться не лише в сфері інтелектуальної власності але й у ст. 110-2 КК України. «Фінансування дій, вчинених з метою насильницької зміни чи повалення конституційного ладу або захоплення державної влади», зміни меж територій або державного кордону України, ст. 159-1 КК України, «Порушення порядку фінансування політичної партії, передвиборчої агітації чи агітації референдуму» ст. 176 КК України, «Порушення авторського права і суміжних прав» ч. 3 ст. 260 КК України «Створення не перед-

бачених законом воєнізованих або збройних формувань» ст. 447 КК України «Найманство». У всіх інших випадках фінансування незаконної діяльності повинно розглядатися як форма співучасті відповідно до ч. 3 ст. 27 КК України.

При розгляді кримінального провадження передбаченого ст. 159-1 КК України судам слід враховувати висловлену судовою практикою правову позицію, яка може бути сформульована наступним чином.

Для визнання факту розповсюдження певних товарів підкупом виборців в обов'язковому порядку підлягає встановленню не лише факт безоплатного розповсюдження певних товарів, а й, принаймні, що: (1) такі товари не є матеріалами передвиборної агітації, замовлення й виготовлення яких здійснювалося за рахунок коштів передвиборчого фонду у визначеному законом порядку саме з метою ведення законної передвиборної агітації; (2) їхнє надання супроводжувалося закликами або пропозиціями голосувати чи не голосувати за певного кандидата або згадуванням його імені, або ж безпосередньо на заході з передвиборної агітації.

Фінансування незаконної протиправної діяльності також може кваліфікуватися за ст. 260 КК України, якою передбачена кримінальна відповідальність за створення непередбачених законом воєнізованих або збройних формувань. При розгляді таких кримінальних проваджень та при визначенні кваліфікації дій особи обсяг і зміст виконуваних завдань по здійсненню діяльності не передбачених законом воєнізованих або збройних формувань не впливають на кваліфікацію дій особи, яка бере участь у таких формуваннях.

Особа, вступаючи до підрозділу незаконного збройного формування, розуміє й усвідомлює мету його діяльності на території України, зокрема силовий опір армії та правоохоронним органам держави і створення умов для можливого воєнного вторгнення на територію України. Тобто фактично бере участь у діяльності незаконного збройного формування та безпосередньо виконує ряд завдань щодо здійснення його діяльності.

Визначальною юридичною ознакою незаконного збройного формування, відповідальність за участь у якому передбачена частиною другою статті 260 КК України, є наявність у відповідної воєнізованої групи вогнепальної, вибухової або іншої зброї. Сам факт озброєності такої групи перетворює участь у ній на самостійний більш тяжкий злочин порівняно з участю в незаконному воєнізованому формуванні, оскільки розцінюється законодавцем як обставина, що значно підсилює соціальну небезпеку діяльності угруповання. Озброєність воєнізованого угруповання передбачає зберігання, передачу один одному і носіння зброї його учасниками.

Деталізуючи можливість фінансування незаконної (протиправної) діяльності при вчиненні злочину передбаченого ст. 176 КК України слід зазначити наступне.

Так, кримінальне правопорушення, передбачене ст. 176 КК України з матеріальним складом, обов'язковою ознакою об'єктивної сторони якого є настання наслідків у виді спричинення матеріальної шкоди у значному розмірі.

Об'єктом зазначеного вище кримінального правопорушення є виключні майнові права авторів, виконавців, виробників фонограм і відеограм, організацій мовлення, оскільки відповідальність встановлена за незаконне вчинення дій, віднесених до виключного права на використання об'єктів авторського права і суміжних прав та виключного права дозволяти чи забороняти таке використання.

Особливістю об'єкту посягання у передбаченому ст. 176 КК України є те, що для володільця цих прав він становить благо, матеріальна форма якого не визначає його цінності. Благом для володільця виключного права на певний об'єкт, посягання на яке заборонене статтею

176 КК України, є можливість розпоряджатися ним на свій розсуд, у тому числі отримувати дохід від його використання. Така можливість для володільця існує до того часу, поки існує виключне право володільця на певний об'єкт. Таким чином, порушення такого права полягає у руйнуванні його виключності, що знищує або принаймні знижує можливість для законного володільця об'єкту виключного права отримувати вигоди від такого володіння.

Таким чином, шкода, заподіяна володільцю виключного права порушенням його права, може виражатися у втраті або зменшенні сукупності тих благ, що володільцю надає виключне володіння. Такі вигоди можуть включати в себе певний дохід або прибуток, заради якого, власне, і створюється більшість об'єктів виключного права.

Основною умовою криміналізації порушення авторського права та суміжних прав є заподіяння істотної шкоди майновим правам суб'єктів авторського права і суміжних прав.

Суди з врахуванням положень кримінального процесуального законодавства, не можуть встановлювати наявності та розміру шкоди, лише на підставі певної довідки, яка сама по собі не буде достатньою для доведення розміру матеріальної шкоди.

Наявність шкоди та її розмір, якщо вона полягає в матеріальних збитках має бути доведено визначеними законом засобами доказування. Пунктом 6 частини другої статті 242 КПК України передбачено, що розмір матеріальних збитків визначається за висновком експерта.

Частина 1 ст. 176 КК України містить невичерпний перелік діянь, що можуть становити порушення авторського права і суміжних прав, тому прояв об'єктивної сторони цього складу можливий у формі будь-якої умисної дії чи бездіяльності, яка призвела до порушення цих прав та спричинила відповідну майнову шкоду.

Підставою кримінальної відповідальності за порушення авторського права та суміжних прав може бути тільки діяння, що містить всі ознаки складу кримінального правопорушення, передбаченого ст. 176 КК України, тому питання про кваліфікацію вирішується із урахуванням суб'єктивних ознак складу конкретного кримінального правопорушення.

За умови реалізації єдиного наміру, спрямованого на заподіяння шкоди кільком правовласникам, посягання, передбачене ч. 1 ст. 176 КК України, відповідає ознакам одиничного продовжуваного злочину (ч. 2 ст. 32 КК України), оскільки складається з двох або більше юридично тотожних злочинних дій, що мають єдиний злочинний намір і утворюють у своїй сукупності єдине кримінальне правопорушення, який реалізується (втілюється) поетапно.

Закріплене законодавцем у ст. 32 КК України поняття «єдиний злочинний намір» є більш широким поняттям, ніж «єдиний умисел», так як його змістом охоплюються й сам умисел, і заздалегідь поставлена мета, які в своєму поєднанні нерозривно об'єднують все вчинене в одне кримінальне правопорушення.

Кваліфікацію визначає як спрямованість умислу винної особи на вчинення єдиного одиничного продовжуваного кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 176 КК України, так і тяжкість фактично заподіяних наслідків. Якщо склад такого кримінального правопорушення передбачає встановлення певних кількісних показників, які впливають на його кваліфікацію (розмір заподіяної шкоди), то під час його кваліфікації враховується загальна сума таких показників, пов'язаних із кожним із вчинених особою діянь, що утворюють одиничний злочин. У випадках, коли умисел винного щодо розміру мав неконкретизований характер, вчинене слід кваліфікувати залежно від розміру фактично заподіяної шкоди.

Складовою підстави кримінальної відповідальності за це кримінальне правопорушення є усвідомлення

суб'єктом злочину того факту, що він порушує авторське право та/або суміжні права. Кримінальна відповідальність за порушення авторського права і суміжних прав пов'язана зі встановленням усвідомлення винним факту заподіяння шкоди правовласникам. Усвідомлення винуватою особою, кому саме належить авторське право або суміжні права та на яких підставах, йдеться про одного чи декількох правовласників, не є вирішальним для встановлення ознак кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 176 КК України [3].

Разом з тим, погоджуємось з судовою практикою щодо оцінки дій особи по продажу телевізійних приставок, налаштованих на несанкціоноване відтворення програм мовлення телевізійних каналів, трансляція яких здійснювалася через мережу Інтернет, які не утворюють складу кримінального правопорушення, передбаченого ст. 176 КК України.

Якщо предметом інкримінованого злочину є комп'ютерна програма, то кримінальна відповідальність може наставати лише за незаконне відтворення, розповсюдження комп'ютерних програм або інше, пов'язане з ними, умисне порушення авторського права і суміжних прав.

Загалом, законна господарська комерція в мережі Інтернет: а) захищена законом; б) заохочується законом; в) пов'язана з отриманням прибутку; г) здійснюється дистанційно з використанням інформаційно – телекомунікаційних систем; д) передбачає, що в учасників таких відносин виникають права та обов'язки майнового характеру; е) не пов'язана із незаконною діяльністю та не пов'язана із фінансуванням незаконної (протиправної) діяльності; є) порушення законодавства у сфері електронної комерції тягне за собою відповідальність встановлену законом.

Комерційні дії, пов'язанні з фінансуванням незаконної (протиправної) діяльності дають підстави стверджувати, що вони можуть вчинюватися через «піратські» сайти, або діяльність такого сайту визнається протиправною в межах чинного законодавства.

Відповідно до положень п.б ст. 50 «Порушення авторського права і суміжних прав» Закону України «Про авторське право і суміжні права» від 23.12.1993 р. № 3792-III (наразі в редакції від 04.11.2018 р.) порушенням авторського права і (або) суміжних прав, що дає підстави для захисту таких прав, у тому числі судового, є, з-поміж іншого, піратство у сфері авторського права і (або) суміжних прав – опублікування, відтворення, введення на митну територію України, вивезення з митної території України і розповсюдження контрафактних примірників творів (у тому числі комп'ютерних програм і баз даних), фонограм, відеограм, незаконне оприлюднення програм організації мовлення, камкординг, кардшейрінг, а також Інтернет-піратство, тобто вчинення будь-яких дій які відповідно до визнаються порушенням авторського права і (або) суміжних прав з використанням мережі Інтернет [4].

При розгляді відповідної справи в суді слід враховувати, що належним відповідачем у справі щодо поширення в мережі Інтернет недостовірної інформації, що порочить гідність, честь чи ділову репутацію, є автор відповідного інформаційного матеріалу та власник веб-сайту,

яких позивач повинен установити та зазначити в позовній заяві. Якщо така інформація розміщена в мережі Інтернет на інформаційному ресурсі, зареєстрованому в установленому законом порядку як засіб масової інформації, то при розгляді відповідних позовів судам слід керуватися нормами, що регулюють діяльність засобів масової інформації. Якщо позивач заявляє вимоги до одного з належних відповідачів, які спільно поширили недостовірну інформацію, суд вправі залучити до участі у справі іншого співвідповідача лише у разі неможливості розгляду справи без його участі.

Дані про власника вебсайту можуть бути витребувані відповідно до положень процесуального законодавства в адміністратора системи реєстрації та обліку доменних назв та адреси українського сегмента мережі Інтернет.

Так, розглядаючи справу за позовними вимогами про стягнення компенсації за порушення виключних авторських прав, у випадку якщо суд має сумніви щодо наявності у позивачів майнових авторських прав на спірні музичні твори (за відсутності у матеріалах справи, зокрема, договорів, посилання на які містяться у деклараціях музичних творів) та (або) наявності повноважень управляти майновими авторськими правами на такі музичні твори, суд не позбавлений можливості та має право, витребувати такі докази в позивача, з метою забезпечення повного, всебічного та об'єктивного розгляду справи.

Вважаємо, що отримання дозволу на використання суміжних прав не є підставою для звільнення від відповідальності за порушення авторських прав, оскільки, до прикладу, під час публічного виконання музики в публічному закладі за допомогою будь-яких пристроїв і процесів відбувається одночасне використання декількох об'єктів прав, зокрема об'єктів авторського права – музичних творів з текстом, об'єктів суміжних прав – виконань музичних творів, фонограм із записом виконань музичних творів.

Як бачимо піратський веб-сайт це сайт, який порушує авторське право та суміжні права з використанням мережі Інтернет.

Висновки. За захистом свого авторського права і (або) суміжних прав суб'єкти авторського права та суміжних прав мають право звернутися в установленому законом порядку до інших органів відповідно до їх компетенції. Закон України «Про авторське право і суміжні права» та інші нормативно-правові акти не дають визначення інших органів, до компетенції яких входить захист порушеного авторського права та суміжних прав.

Статті 52–53 Закону України «Про авторське право і суміжні права» визначають лише повноваження суду як органу, уповноваженого приймати рішення щодо захисту порушеного авторського права і суміжних прав, а також органу досудового розслідування або суду щодо обов'язку вжиття заходів для забезпечення розшуку і накладення арешту з метою забезпечення позову у справах про порушення авторського права і суміжних прав.

Вищезазначене дає підстави стверджувати, що фінансування незаконної (протиправної) діяльності через мережу Інтернет може вчинюватися через «піратський» сайт, або діяльність такого сайту визнається протиправною в межах чинного законодавства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Нерсисян А.С. «Кримінально – правова охорона прав інтелектуальної власності». Монографія. Хмельницький. Вид-во Хмельницького університету та права, 2010.
2. Закон України «Про електронну комерцію» : від 3 вересня 2015 року № 675-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/675-19#Text>
3. Постанова від 23 серпня 2023 року № 265/3994/13-к (провадження № 51-3699км18) Касаційний кримінальний суд у складі Верховного Суду. 2023. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113065926>
4. Закон України «Про авторське право і суміжні права» : від 23.12.1993 р. № 379-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3792-12#Text>